

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

26 ноември 1975 година*

По дело 99/74

Societe des grands moulins des antilles, като действа чрез нейния председател и управителен директор, представляван от Jean-Denis Bredin, адвокат в съда в Париж, със съдебен адрес в Люксембург в кантората на Georges Margues, 20 rue Philippe II,

ищец,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явява от своя правен съветник, J. H. J. Bourgeois, в качеството на представител, подпомаган от G. zur Hausen, член на правния отдел на Комисията, със съдебен адрес в Люксембург при г-н Mario Cervino, правен съветник, Batiment CFL, place de la Gare,

ответник,

с предмет запитване относно обезщетение за загуби и пропуснати ползи на основание член 215, алинея втора от Договора за ЕИО,

СЪДЪТ

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н R. Monaco и г-н H. Kutscher, председател на състава, г-н A. M. Donner, г-н J. Mertens de Wilmars, г-н P. Pescatore, г-н M. Sørensen, г-н A. J. Mackenzie Stuart и г-н A. O'Keefe, съдии

генерален адвокат: г-н A. Trabucchi

секретар: г-н A. Van Houtte

постанови настоящото

Решение

1. В исковата молба за започване на производството, дружеството ищец иска Общността да бъде осъдена да заплати сумата от FF 501 428.15,

„като обезщетение за вреди, причинени от незаконосъобразен отказ на Комисията на Европейските Общности да заплати следните суми:

1. Дължимите субсидии по отношение износът на зърнени храни от Френските отвъдморски територии... до трети страни;

* Език на производството: френски.

2. Сума за пренос на стоки, които остават в края на пазарната 1972/73 година: FF 278 452.18”.

2. Дружеството ищец, което е създадено в една от Френските отвъдморски територии, иска определен брой сертификати за износ на зърнени храни, в които предварително е определена сумата за експортни субсидии.

3. Като допълнение, той твърди, че е изпълнил всички условия, които му дават право на субсидии, предварително фиксирани съгласно член 16 от Регламент № 120/67 (ОВ от 1967 г., стр. 2269) и разпоредбите по неговото прилагане.

4. По отношение на тоновете зърнени храни, които той продължава да държи на склад в края на пазарната 1972/73 година, ищецът твърди, че е изпълнил необходимите формалности, които му дават право да получи обезщетения, предвидени в член 9 от Регламент № 120/67 и разпоредбите по неговото прилагане.

5. Съгласно член 10 от Регламент № 1041/67/ЕИО на Комисията (ОВ № 314, стр. 9), субсидията трябва да се плати от държавата-членка, на чиято територия са били извършени формалностите по митническия износ.

6. Съгласно член 3, параграф 1 от Регламент № 1554/73 (ОВ L 156, стр. 13) компенсационното обезщетение, „предоставено от компетентния орган на държавата-членка, на чиято територия се намират стоките”.

7. Разпоредбите на Регламент № 120/67, който осигурява предоставянето на експортните субсидии и компенсационни обезщетения за стоки, заедно с разпоредбите за прилагане на Комисията, които установяват сумата и правилата за плащане, са директно приложими на цялата територия на Френската република.

8. За да поиска заплащане на сумите, които се дължат съгласно директно приложимото право на Общността, ищецът се обърнал напразно към компетентния орган на Френската република, но без да сезира съдилищата на тази държава.

9. Тогава дружеството на ищеца се обръща към Комисията, за да получи плащането, с иск от 27 август 1974 г.

10. Комисията косвено отхвърля иска и ищецът образува настоящия иск съгласно член 215 от Договора за ЕИО.

11. Комисията се осланя на три възражения относно неприемливостта на иска.

12. На първо място тя поддържа, че „противоправното действие”, за което твърди ищецът, се състои в отказа на Комисията да плати, но прибягването до дело за обезщетение за вреди предполага, че се представя вреда, различна от неплащането.

13. На второ място, тя твърди, че искът е погрешно отправен, тъй като само държавите-членки, а не Общността, имат право да плащат въпросните суми.

14. На трето място, тя твърди, че искът е недопустим на този етап, тъй като националният съд не е имал възможност да се произнесе дали ищецът има права срещу компетентната национална администрация.

15. Искът за обезщетение, предвиден в членове 178 и 215 от Договора за ЕИО е включен като отделен иск със специфична цел в рамките на системата от правни средства и с предмет условия за нейното използване, който се появяват от нейния специфичен характер.

16. Отказът от страна институциите на Общността да заплати дългът на държавата-членка съгласно правото на Общността не е въпрос, който включва извъндоговорната отговорност на Общността.

17. За да се допусне дело за извъндоговорна отговорност е необходимо да се заяви, че има вреда, възникнала от действие или бездействие на Общността.

18. В своя отговор ищецът дава ново определение на своя иск, като се стреми да го сложи в рамката на иск да установяване на извъндоговорна отговорност.

19. Той твърди, че незаконният отказ на Комисията да финансира разходите, които са отговорност на Френската република по силата на регламентите за земеделие по отношение на отвъдморските територии, поради които компетентните френски органи отказват на ищеца изплащането на сумите и че такъв незаконен отказ от страна на Комисията включва извъндоговорна отговорност.

20. Ищецът отново се позовава на правото да получи плащане или от Комисията, или от френските органи съгласно Регламент №120/67 и разпоредбите по неговото прилагане.

21. Всъщност неговият иск е за плащане от страна на Общността вместо от компетентния национален орган на въпросната държава на сумата, която той твърди, че трябва да му бъде платена съгласно правото на Общността.

22. Разпоредбите на правото на Общността, особено член 10 от Регламент № 1041/67 и член 3 от Регламент № 1554/73, не оставят съмнение, че плащането или отказ за плащане са мерки, предназначени за националните органи.

23. Така националните съдилища, които имат юрисдикцията да постановят законността на подобни действия при прилагане правото на Общността, по съдебните формалности, установени в националното законодателство като, по целесъобразност, прибегват до член 177 от Договора.

24. Следователно е невъзможно да се приеме опитът на ищеца да пренебрегне точната формулировка на разпоредбите за прилагане, които се грижат националните органи да имат необходимите правомощия, още повече тъй като правата, които той може да има

срещу тези органи, не могат да зависят от предишно финансово одобрение от страна на Общността.

25. Тъй като ищецът не доказва вреда, която представя, възникнала от действие или пропуск на Общността, което е в състояние да нанесе вреда, неговия иск е недопустим съгласно член 178 от Договора.

По съдебните разноски

26. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски.

27. По настоящото дело ищецът не доказва своя иск.

28. Следователно, той трябва да заплати съдебните разноските по делото;

по изложените съображения, Съдът реши:

1) Отхвърля иска като недопустим.

2) Ищецът ще заплати съдебните разноски.

Подписи

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 26 ноември 1975 година.

Подписи